

invaliditetsgrad på 15 pct. eller derover. Følgende eksempel kan anføres:

En person kommer til skade ved arbejdet. Der er tale om en fingerskade, som efter den gældende lov medfører en invaliditetsgrad på 5 pct. Efter lovforslaget skal der derimod foretages en vurdering af, om skadelidte har lidt et tab af erhvervsevne. Hvis skadelidte efter arbejdsskaden kan genplaceres i samme arbejde til samme løn, vil der ikke blive ydet erstatning for erhvervsevnetab. Hvis den skadelidte derimod på grund af skaden ikke kan vende tilbage til sit tidligere arbejde og lider et tab, som er klart og varigt, vil der blive ydet erstatning for tab af erhvervsevnen med mindst 15 pct.

Det samme vil være tilfældet, hvis der hos skadelidte på grund af den i sig selv ringe fingerskade udvikler sig en neurose, der »slår skadelidte ud«, således at hans eller hendes erhvervsevne er forringet langt mere end 5 pct. Også i et sådant tilfælde vil der blive ydet erstatning for tab af erhvervsevnen med mindst 15 pct. Der vil i et sådant tilfælde principielt heller ikke være noget til hinder for at yde erstatning for tab af erhvervsevnen på 100 pct., hvis neurosen medfører, at den pågældende helt mister evnen til at skaffe sig et udkomme ved arbejde.

Et *mindretal* (Danmarks kommunistiske partis medlem af udvalget) ønsker at udtale følgende:

Lovforslaget rummer et brud på hidtil gældende praksis for invaliditetsbedømmelse efter ulykkesforsikringsloven. Karakteristisk for denne bedømmelse er en stor grad af differentiering mellem de enkelte invaliditetsgrader – en differentiering, der næppe er holdpunkter for i den praktiske virkelighed. De undersøgelser, som tidligere direktoratet for ulykkesforsikringen har gennemført – først i 1917, senere i 1950'erne og 1960'erne – viste, at sociale forhold og den skadelidtes alder var af større betydning for, om han klarede sig efter arbejdsulykken, end invaliditetsprocenten var det.

Det har imidlertid vist sig, at også konjunkturforskeligheder har indflydelse på mulighederne for at opnå arbejde på trods af selv et mindre handicap.

Selv om mindretallet således er enig i, at erstatning ikke kun skal udmåles som erstatning efter en medicinsk invaliditetstabel, men

efter en konkret vurdering af den skadelidtes *tab af erhvervsevne*, mener mindretallet ikke, at det berettiger til at undlade at betale erstatning for tab af erhvervsevne mellem 5–15 pct.s erhvervsevnetab, som er erstatningsberettigende ifølge gældende lov. Især med hensyn til erhvervssygdomme kan spørgsmålet få vital betydning. Det skal yderligere bemærkes, at skader på håndled, hånd eller fingre, ifølge Statistiske Efterretninger nr. 44/77, i 1976 udgjorde 44 pct. af samtlige tilskadekomne eller 10.071 personer.

Efter bemærkningerne til lovforslaget og betænkning nr. 792/77 skal erstatningen for *varigt mén*, jfr. lovforslagets § 28, være en erstatning for de varige ulemper i skadelidtes daglige livsforelse, som skaden har medført.

Ved bedømmelsen af, i hvilket omfang der skal ydes *menerstatning*, lægger *udvalget* vægt på, at en sådan erstatning allerede ydes efter lovgivningen bl. a. i Norge. I Norge bedømmes ménene efter en normaltabel, men når betydningen af ménene skal vurderes, må der – for så vidt det ikke er direkte anført i tabellen – tillige efter et skøn gives dækning for den begrænsning, skaden har medført med hensyn til dyrkning af friluftsliv, hobbyer og fornøjelser, tab af lugte- og smagssans, tab af evnen til at få børn, mere teoretiske smertetilstande, vansir.

Udvalget ønsker at fremhæve denne beskrivelse af, hvad der ydes erstatning for i form af *menerstatning*.

Med hensyn til mulighederne for *genoptagelse af erstatningsspørgsmål* hilser ovennævnte *flertal* med tilfredshed, at der nu indføres en hjemmel for sikringsstyrelsen til at se bort fra genoptagelsesfristerne i § 29 i lovforslaget, når ganske særlige omstændigheder taler derfor.

Et *mindretal* (Danmarks kommunistiske partis medlem af udvalget) finder under henvisning til konjunkturernes indflydelse på erhvervsmulighederne det uberettiget at opretholde en frist for genoptagelse af erstatningsspørgsmål, der gør en genoptagelse betinget af ganske særlige omstændigheder. Med hensyn til erhvervssygdomme vil det især være vanskeligt på længere sigt at bedømme det faktiske tab af erhvervsevne. Der henvises til ændringsforslagene herom.